

ningene skulle sikres „deres fulde rettigheder“. Inden behandlingen i forsamlingen lykkedes det efter langvarige amerikansk-arabiske underhåndforhandlinger at udarbejde et nyt, mindre kontroversielt resolutionsforslag, der blev vedtaget med stort flertal. I resolutionen beklages det, at flygtningeproblemet endnu ikke er løst, og det besluttes at forlænge UNRWAs mandat til 30. juni 1969 og at anmode om bidrag til hjælpeorganisationen, som er i en kritisk finansiel stilling.

3. Det lykkedes *Cypern* at vinde støtte for en resolution, der — skønt den ikke nævner ordet selvbestemmelsesret — må anses for tilfredsstillende i græsk-cypriotiske øjne, idet resolutionen dels opfordrer alle stater til at respektere Cyperns suverænitét, enhed, uafhængighed og territoriale integritet og til at afstå fra al intervention imod Cypern, dels fastslår, at Cypern som et ligeberettiget medlem af FN har ret til at nyde fuld suverænitét og uafhængighed uden fremmed indblanding eller indgriben. Mindre tilfredsstillende for Cypern var det formentlig, at antallet af lande, der stemte imod resolutionen eller afholdt sig fra at stemme, i alt var større end antallet af ja-stemmer, samt at ingen af stormagterne kunne støtte resolutionen. Flertallet af FNs medlemslande synes således fortsat at foretrække, at Cypern-spørgsmålet søges løst ved forhandlinger imellem de implicerede parter.

9. 20. samling havde på sovjetisk forslag optaget et punkt på dagsordenen om *utiladeligheden af indblanding i andre staters indre forhold*. Baggrunden for dette forslag var formentlig særlig at bringe USA i en vanskelig situation over krigen i Vietnam men USAs stilling blev paradoksalt nok snarere styrket end svækket under sagens behandling. USA fik lejlighed til at gøre rede for sin politik i Vietnam, og adskillige udviklingslande — især de latinamerikanske — fik adgang til at fordømme den subversive virksomhed, der udfoldes fra kommunistisk side. Deklarationen om ikke-indblanding, som blev vedtaget af forsamlingen med 109 stemmer og britisk afståelse, kom da også — i modsætning til det oprindelig sovjetiske udkast — til at indeholde bl. a.

et forbud mod organisering af subversiv terroristisk og væbnet aktivitet med det formål at styrte en anden stats regering.

10. 20. samling vedtog enstemmigt en resolution om *forbedringen af naborelationerne mellem de europæiske stater*. I resolutionen anmodes de europæiske stater om at intensivere deres bestræbelser på at forbedre deres indbyrdes forbindelser for at skabe en atmosfære af tillid, der vil gøre det muligt effektivt at behandle de problemer, som stadig stiller sig i vejen for afspænding i Europa og i hele verden. Endvidere besluttedes det, at Generalforsamlingen fortsat skal have opmærksomheden henvendt på sagen.

Resolutionen var udtryk for et selvstændigt rumænsk initiativ til at formidle mellem øst og vest, og efter at Rumænien havde udeladt visse oprindelige bestemmelser, der kunne siges at indebære en indirekte anerkendelse af Østtyskland, kunne bl. a. NATO-landene Danmark og Belgien optræde som medforslagsstillere. Uanset at at også to lande fra Warszawa-pagten, Ungarn og Bulgarien, var medforslagsstillere, benyttede østblokken debatten — i strid med resolutionens ånd og hensigt — til at fremsætte de sædvanlige angreb på „militaristerne og revanchisterne i Bonn“, hvilket beklagedes i adskillige indlæg, bl. a. det danske.

11. På menneskerettighedernes område skete der det bemærkelsesværdige, at FN for første gang vedtog teksten til en traktat, der sikrer international kontrol med opfyldelsen af de forpligtelser, som de ratificerende lande påtager sig. Således nøjes *konventionen om afskaffelse af alle former for racediskrimination*, der blev enstemmigt vedtaget af forsamlingen, ikke med at pålægge de ratificerende stater at bringe enhver form for racediskrimination til ophør. Konventionen opretter tillige et gennemførelsesmaskineri i form af et udvalg bestående af 18 eksperter, som dels skal modtage regelmæssige rapporter fra de deltagende regeringer om virkeliggørelsen af konventionens principper, dels under visse betingelser behandle klager såvel fra stater mod andre stater, der er deltagere i konventionen, som fra personer eller grupper,